

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa T. W.  
przeciwko „R.” Spółce Akcyjnej w R.  
o odszkodowanie w związku z dyskryminacją,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 21 maja 2019 r.,  
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w G. - Ośrodka Zamiejscowego w R.  
z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt IX Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda T. W. na rzecz strony pozwanej 1.350 zł  
(jeden tysiąc i trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów  
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 25 stycznia 2018 r. oddalił apelację powoda T. W. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z 4 września 2017 r., oddalającego jego powództwo o 25.000 zł odszkodowania w związku z dyskryminacją.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 94 pkt 2 k.p. w związku z art. 18<sup>3a</sup> § 5 pkt 2 k.p. i procesowego: art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c., art. 378 k.p.c., art. 378 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na fakt, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w sposób oczywisty narusza wskazane wyżej przepisy postępowania, prowadząc do naruszenia prawa strony do sądu w rozumieniu sensu largo, w tym w szczególności prawa strony do dowodzenia swoich twierdzeń i popierania powództwa, prawa do równości oraz prawa do rozstrzygnięcia sprawy przez bezstronny i niezależny sąd, zgodnie z zasadą dwuinstancyjności (...).

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje zasadnej podstawy i dlatego wniosek nie został uwzględniony.

Skarżący we wniosku odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. i błędnie przyjmuje, że podstawy kasacyjne (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) składają się na podstawę przedsądu (*„gdyż zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w sposób oczywisty narusza wskazane wyżej przepisy postępowania...”*). Nie jest to prawidłowe, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, a tylko treść podstawy przedsądu. Podstawy kasacyjne podlegają rozważeniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, stanowią odrębną część skargi i dlatego nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* art. 398<sup>14</sup> k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Oznacza to, że skarżący powinien samodzielnie (czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy. Skarżący tego nie czyni. Zarzut naruszenia prawa do sądu sensu largo oceny tej nie zmienia. Rzecz w tym, że skargę kasacyjną wnosi się od prawomocnego wyroku. Skoro punktem odniesienia

dla podstaw kasacyjnych są zarzuty naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego i procesowego (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.), to tym bardziej należy wskazać na naruszenie tych przepisów we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i w ten sposób wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Nie zostały naruszone art. 2, art. 45 § 1 i art. 176 ust. 1 Konstytucji, gdyż postępowanie przed sądem określa ustawa, co też bezpośrednio wynika z art. 176 ust. 2 Konstytucji. We wniosku o przyjęcie skargi brak jest samodzielnego zarzutu naruszenia konkretnych przepisów procedury cywilnej (a jak wskazano zarzuty podstawy kasacyjnej nie zastępują zarzutów podstawy przesądu). Orzeczenie Sądu Okręgowego nie jest arbitralne. Poprzedzone zostało wyrokiem Sądu pierwszej instancji. Ustalenia faktyczne oraz ocena prawna są jasne i klarowne. Sąd Okręgowy uznał je za prawidłowe. Ponadto nie każde naruszenie przepisów postępowania decyduje o powodzeniu skargi kasacyjnej. Naruszenie tych przepisów może decydować o zasadności skargi, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Taka jest miara oceny naruszenia w przypadku procesowej podstawy kasacyjnej (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wyroku sporządza się już po jego wydaniu i z tej przyczyny nie ma wpływu na wynik sprawy. Ponadto przepis art. 328 § 2 k.p.c. nie jest płaszczyzną do podważania podstawy faktycznej i materialnoprawnej wyroku. Uzasadnienie wyroku ma przedstawiać ustalone fakty i zastosowane prawo. Nawet błędne uzasadnienie nie musi oznaczać, że wyrok nie odpowiada prawu (art. 398<sup>14</sup> k.p.c. *in fine*). Ważniejsze jest zwrócenie uwagi na prawo materialnego, gdyż to ono decyduje o wyniku sprawy (o którym mowa w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) i wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności. Sąd Okręgowy orzekał na podstawie materiału zebranego w sprawie (art. 382 k.p.c.) i mógł uznać sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do rozstrzygnięcia. Skarżący nie zarzuca naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., czyli braku dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności. Podkreśla się to, gdyż procedura służy stosowaniu prawa materialnego, a to we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zredukowano do zarzutu „zaniechania zastosowania lub rozważenia potrzeby zastosowania odpowiednich przepisów prawa materialnego, tj. dokonania wykładni art. 94 pkt 2 k.p. w związku z art. 18<sup>3a</sup> § 5 pkt 2 k.p.”. Rzecz w

tym, że skarżący we wniosku nie wyjaśnia na czym polega naruszenie tych przepisów. Pierwszy przepis określa obowiązek pracodawcy, który nawet naruszony nie musi być równoznaczny z dyskryminowaniem czy nierównym traktowaniem pracownika. W sprawie nie ustalono naruszenia art. 94 pkt 2 k.p., dyskryminowania ani nierównego traktowania powoda (uzasadnienie Sądu pierwszej instancji aprobowane przez Sąd Okręgowy). Skarżący na etapie skargi zawęży też zarzut dyskryminowania do naruszenia art. 18<sup>3a</sup> § 5 pkt 2 k.p., czyli do naruszenia jego godności i stworzenia wobec niego poniżającej atmosfery. Miał to na uwadze Sąd powszechny w tej sprawie, bo stwierdził, iż powód nie wykazał, aby pozwana dopuściła się naruszenia jego dóbr osobistych chronionych art. 11<sup>1</sup> k.p. oraz art. 23 k.c., czy też czynu niedozwolonego, który wywołałby u niego krzywdę. Ponadto z ustaleń faktycznych Sądu powszechnego wynika, iż pozwany nie dopuścił się zachowań mogących nosić znamion dyskryminacji, a ewentualne zróżnicowanie sytuacji powoda wynikało jedynie z podjętych przez niego działań oraz oceny jakości świadczonej przez niego pracy. Ustalenia na których oparto zaskarżony wyrok wiążą w ocenie podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Zarzuty i treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dają zatem podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jako w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 2 pkt 5, § 9 ust. 1 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.